

ՈՒՄՍԱՒՈՐԻՉ

ԿԵՂԵՑԻՆ ՏԱՆ ՄԷՋ

ԱՌԱՋՆՈՐԴԻ ԽՕՍՔ

ԻՍԿԱԿԱՆ ԳԱՆՃԸ

ԴԱՍԵՐ՝ ՃՇՄԱՐԻՏ ԶՐԻՍՏՈՆԷԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔ ԱՊՐԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

Բ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 8
ՅՈՒԼԻՍ
JULY | JUILLET
Year 2 | Année 2
No. 8 - 2018

ԲԱԲԳԷՆ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ Առաջնորդ՝ Գանատայի Հայոց Թեմի

Ո՞ր է իսկական գանձը, և ո՞ր պետք է գայն փնտռել: Աւետարանը յստակ կերպով այս հարցին կը պատասխանէ. «Ուր որ ձեր գանձերն են, այնտեղ են նաեւ ձեր սրտերը» (Մտ 6.21):

Այս աշխարհի գանձերը դիզելու մոլուցք չունենա՛նք երբեք: Գանձը միայն դրամը չէ, այլ ամէն տեսակի սեփականութիւն: Բնականօրէն, սխալ չէ սեփականը ունենալ: Աստուած երբեք չ'արգիլէր, ընդհակառակը առիթը կ'ընձեռէ ունենալու այն, ինչ որ մեր կարիքները գոհացնելու համար է: Երբեք գանձեր չդիզենք այս աշխարհին մէջ, այսինքն նիւթին գերին չդառնանք, և նիւթը թող չդեկավարէ մեզ: Այս երկրաւոր կեանքի գանձը կը փճանայ, որովհետեւ մայրուն չէ, այլ գնայուն:

Այսպէս, բոյսերն ու ծաղիկները կը թառամին եւ կը չորնան, երկրաշարժներ ու փոթորիկներ կու գան, կը խլեն ամէն ինչ: Մարդը կը ծերանայ եւ մահը կը հասնի ու կը գողնայ անոր կեանքը:

"Գանձեր դիզենք երկնքի մէջ". կը պատգամէ Յիսուս Քրիստոս. ան կ'ուզէ ըսել, որ իւրաքանչիւր կատարուած բարի գործ այս աշխարհի մէջ երկնքի գանձ է եւ հաւատքի դրսեւորում:

Օր մը հարուստ երիտասարդ մը մօտեցաւ Քրիստոսին եւ հարց տուաւ. «Բարի Վարդապետ, ի՞նչ պէտք է ընեմ, որ յաւիտենական կեանքը ժառանգեմ» (Մր 10.18): Երիտասարդը գանձեր կը փնտռէր երկնքի մէջ: Յիսուս Քրիստոս յստակ կերպով պատասխանեց անոր. "Գնա, վաճառէ ունեցած հարստութիւնդ, աղքատներուն տուր եւ գանձեր կ'ունենաս երկնքի մէջ" (Մր 10.21): Դժբախտաբար, երիտասարդը չլսեց Յիսուս Քրիստոսի խորհուրդը եւ չհրաժարեցաւ երկրի վրայ իր ունեցած գանձերէն, որովհետեւ կը սիրէր եւ անոնց գերին դարձած էր:

Իւրաքանչիւր հաւատացեալ վստահ պէտք է ըլլայ, որ ինք Աստուծոյ հաւատարիմ ծառան է եւ այն ինչ որ ունի կը պատկանի Աստուծոյ: Իսկական գանձը մեր գործն է, իրական գանձը մեր սիրտն ու հոգին, այնտեղ է, ուր մեր Տէրն է: Յիսուս Քրիստոս կը հարցնէ ի՞նչ կայ քու սրտիդ մէջ, ի՞նչ նպատակ ունիս, ո՞վ է տէրդ, եւ որո՞ւն կը ծառայես:

Հեռու մասնք այս աշխարհի գանձերէն: Մեր հայեացքը դարձնենք մեր Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսի մեր Աստուծոյ, այն ժամանակ կրնանք երկնքի մէջ գանձեր դիզել:

Մեր Տէրը կ'ըսէ. «Ով որ կ'ուզէ ինծի ծառայել, պէտք է հետեւի ինծի, եւ ուր ես կ'երթամ այնտեղ կ'ըլլայ նաեւ ինծի ծառայողը» (Յհ 12,26): Ոչ որ չի կրկար երկու Տիրոջ ծառայել, պիտի ծառայէ կա մ մամոնային կա մ Աստուծոյ:

Այսօր հարց տանք մենք մեզի՝ որո՞ւն կ'ուզենք ծառայել: Մամոնային ծառայողը կը ղեկավարուի սատանային կողմէ եւ միանգամընդմիջտ կը հեռանայ Աստուծմէ: Սակայն ան որ Աստուծոյ կը ծառայէ, Աստուծմէ կը ղեկավարուի եւ յաւիտենական ուրախութեան ժառանգորդ կը դառնայ: Երկու ճանապարհ կայ. մէկը նեղ ճանապարհն է, որ կ'առաջնորդէ դէպի յաւիտենական կեանք, եւ միւսը լայն ճանապարհը, որ կ'առաջնորդէ դէպի յաւիտենական կորուստ:

Ընտրութիւնը մերն է... Ո՞ր ճանապարհը կ'ընտրենք. յաւիտենական մահուա ն, թէ յաւիտենական կեանքի...:

Վստա՛հ եղէք, ուր որ ձեր սրտերն են, այնտեղ է նաեւ ձեր իսկական գանձը:

Մեծերը պէտք չէ հպարտանան փոքրերուն վրայ, եւ ո՛չ ալ փոքրերը նախանձին մեծերուն, այլ պէտք է սիրով իրարու միանան: Ինչպէս գլուխը, որ մարմնի վերի մասը կը գտնուի եւ կարիք ունի ուղբերուն, որոնք վարը կը գտնուին, այսպէս ալ մեծերը կարիք ունին փոքրերուն, որովհետեւ առանց հպատակի նոյնիսկ իշխան կարելի չէ ըլլալ:

Աղքատութիւնը խաղաղ նաւահանգիստ մըն է եւ նման է հրեշտակներուն: Հարիւր մարդ եւ նոյնիսկ թագաւորը չեն կրնար կողոպտել աղքատն ու մերկը, մինչ արծաթասէրը բոլորին կողմէ նեղութիւն կը կրէ: Երբ շատ բան հաւաքես՝ աւելի ն կը ցանկաս: Իսկ շատին ցանկալը աղքատութեան նշան է, ինչպիսին է հարուստը. Հետեւաբար, ան քեզմէ աւելի աղքատ է:

Հիմա ըսէ, արդեօք համաձայն կը գտնուէի՞ր, եթէ մէկը իր տունը զարդարէր եւ քեզ մերկ նստեցնէր ներսը. անա դո՛ւն ես մարմնդ տան նման կը զարդարես, իսկ հոգիդ կը ձգես, որ մերկ եւ անօթի նստի ներսը:

Արծաթսիրութիւնը միայն շատի ցանկութիւնը չէ, այլ բոլորովին ինչքերու ցանկութիւնը երբ անհրաժեշտէն աւելին կ'ուզենք ունենալ: Միթէ ոսկիին եւ թանկարժէք քարերու քանակն էր, որ մատնիչը հրապուրեց. ո՛չ, եղածը երեսուն արծաթ էր:

Քարսել Մաշկեւորցի

ՀՈԳԵԻՈՐ

ԳԹԱԸ ՍԻՐՈՅ ԲԱՆԱԽՆ Է

«Երբ Յիսուս նաւակէն դուրս ելաւ, տեսաւ մեծ բազմութիւնը, գթաց անոնց վրայ եւ հիւանդները բժշկեց»: (Մտ 14.13):

Բոլորիս շատ ծանօթ հրաշալի դրուագ մըն է հինգ հազարին կերակրումը (Մտ 14.13-21): Երկու գլխաւոր մտածութիւններ առանձնացնենք և մտածենք անոնց մասին: Առաջինը, հետեւեալն է. «Յիսուս... գթաց անոնց վրայ եւ հիւանդները բժշկեց»: Գթալ բառը չհամեմատենք խղճահարութեան կամ խղճալուն հետ. անոր մէջ կայ մարդկային ազնուագոյն հոգիի արտայայտութիւնը. Խղճահարութիւնը եթէ իր մէջ ունի որոշ չափով կրաւորական մօտեցում, ապա գթալը մարդոց կարիքներուն հասնելու մարդկային մղումն է, ձեռք երկարելը և ուրիշին օգնութեան հասնիլը: Նման պահուան մէջ էր, որ անգամ մը Յիսուս յայտնուեցաւ, երբ հանդիպեցաւ իրեն հետևող յոգնած անօթի բազմութեան մը, և իր աշակերտները մղեց, որ այդ բարի մարդիկը կերակրեն, ուտելիք հայթայթեն. Յիսուսի հրաւերին դիմաց անոնք անել վիճակի մատնուեցան, չգիտցան ի՞նչ ընել, և անհաւասիկ ինչպէս գործի վերածուեցաւ Յիսուսի գոյթը, առաւ հինգ հացը եւ երկու ձուկը, աչքերը երկինք բարձրացուց, օրհնեց, կտրեց հացերը եւ տուաւ աշակերտներուն, որոնք բաժնեցին ժողովուրդին: Բոլորն ալ կերան ու կշտացան: Երբ ցանկութեան և գոյթի հետ միանայ նախաձեռնութիւնը այնպայման հրաշք տեղի կ'ունենայ: Այդպէս նաև մեր կեանքը լեցուն է նման պահերով. Ինչքա մ մարդիկ կան կարօտ բանի մը... յաճախ այդ մարդոց մօտէն կ'անցնինք, խղճալով միայն, առանց մտածելու թէ ի՞նչ կրնանք ընել: Յիսուսի նախաձեռնութիւնը բոլորինս պէտք է ըլլայ. Այո, կրնանք բան մը ընել անպայման, եթէ ուզենք անշուշտ: Դժուար է երբեմն հասնիլ բոլորին, մանաւանդ երբ հարց առաջանայ մեր մէջ, թէ ինչպէս ս. պատասխանը պարզ է, միայն սիրով. Եթէ մեր մէջ գոյութիւն ունի այս առաքինութիւնը, ո՛չ «ինչու»ն ո՛չ ալ «ինչպէս»ը կրնան ծագիլ, այլ միայն կը լծուինք և կը գտնենք լուծումներ: Մեր ընկերութիւնը այսօր կարիքը ունի այս առաքինութեան, սիրոյ զգացումին, որպէսզի ան դառնայ աւելի առողջ, աւելի բարի, չմաւլու անօթի կամ ծարաւ:

ՈՒՍԱՒՈՐԻՉ

ՀՈԳԵԻՈՐ ՄՏՈՐՈՒՄՆԵՐ

ԳՐԻՍՏՈՒՄՆԵՐ

Աղամական մեղքէն յետոյ, մարդոցմէ քիչերն էին, որ կ’ապրէին աստուածպաշտութեամբ: Անոնց մեծ մասը մոլորուեցաւ, հեռացաւ Աստուծմէ եւ սկսաւ կուռքեր պաշտել :

Սակայն մարդուն տրուած է առ Աստուած դառնալու հնարաւորութիւն, ի տարբերութիւն Սատանային, որուն վարդապետները անդարձ օձ կը կոչուին:

Մոլորութենէն դէպի Աստուած ետ դառնալը կը կոչուի դարձ: Անիկա կը կատարուի գոյումով եւ նախկին աստուածամերժ կեանքէն հրաժարելով, ճշմարիտ հաւատքի խոստովանութեամբ, մկրտութեամբ եւ նոր, պատուիրանապահ կեանքով ապրելու խոստումով:

Դարձը իւրաքանչիւր մարդու եւ ժողովուրդի կեանքի մեծագոյն իրադարձութիւնն է:

Սակայն դարձէն ետք ալ, մարդուն փրկութիւնը կրնայ վտանգուիլ մեղքերու պատճառով: Այդ ժամանակ անհրաժեշտ է կրկին դառնալ Տիրոջը, ապաշխարութեամբ, մաքրուելու մեղքերէն, եւ Սուրբ Հաղորդութեամբ վերստին միաւորուելու Անոր հետ: Ոչստի պէտք է մշտապէս քննել սեփական անձը եւ պարզել արդեօք անիկա կրկին ետ չէ դարձած Աստուծմէ դէպի զանազան մեղքեր ու մոլորութիւններ: Եւ երբ այդպիսի շեղումներ նկատենք, պէտք է վերստին դառնանք դէպի Իրեն եւ աղօթենք, ինչպէս սուրբ Եփրեմ Ասորին կ’ըսէ. «Անխակալ Տէր, մի անտեսեր զիս իմ բազում չարիքներուս պատճառով, այլ նայի ր ինծի, բոլոր ցանկութիւններս Քեզի դարձուր եւ ինծի ողջ սրտով սորվեցուր միայն Քե գ սիրել»:

ԻՒԶԱԽ ՇՐՋԱՆԱԻԱՐՏԸ

Յուլիս է, արդէն իսկ տարին կէս եղաւ, իսկ դպրոցականներու համար վերջ գտաւ…:

Յուլիսը աշակերտներուն եւ ուսուցիչներուն սպասած ամիսն է, ուր 10 ամսուան դպրոցական տարեշրջանը կ’աւարտի եւ ամառնային արձակուրդը կը սկսի:

Այսամիս Գանատայի մէջ հազարաւոր շրջանաւարտներ պիտի տողանցեն բեմերու վրայ, ստանալու համար իրենց 12 տարուան աշխատանքին արդիւնքը եղող վկայականը: Հանգրուան մը, որուն կը սպասէին ու հասան… :

Իմաստութեան սկիզբը Տիրոջ վախն է, կը գրէ Մողոմոն իմաստուն:

Ան որ Տիրոջ վախը ունի իր սրտին մէջ, իմաստուն է, եւ լոյսի մէջ քայլելով օրինակելի կը դառնայ:

Պատանի մը կար Մեւակ անունով, որ ասկէ տարիներ առաջ Յուլիս ամսուան մէջ մեծ խանդավառութեամբ կը սպասէր իր հանդէսը:

Ան խելացի եւ հաստատամիտ անձ էր, իր դասարանին լաւագոյն աշակերտներէն մէկը, որ միշտ եղած է պատուոյ ցանկին վրայ եւ ունեցած բարձրագոյն միջինը: Ծանչցուած էր որպէս բարի, իմաստուն աշակերտ, եւ բոլոր ընկերները գիտէին, որ ինք բարոյական եւ կրօնական հաստատ համոզումներ ունէր: Շատ սիրուած ու յարգուած էր բոլորին կողմէ: Ան միաժամանակ եկեղեցւոյ սարկաւագներէն մէկն էր:

Հանդէսէն շաբաթ մը առաջ, Մեւակը իր գրած ուղերձը կարդացած էր տնօրէնին առջեւ:

Սակայն հանդէսէն քանի մը օր առաջ, դպրոցի խորհրդատու ուսոցիչներէն մին կը հեռաձայնէ Մեւակին եւ կ’առաջարկէ որ փոխէ իր ուղերձին բանաձեւը: Հաստատամիտ շրջանաւարտը անդրդուելի կը մնայ, քանի որ գրած էր այն, ինչ որ իր անկեղծ սրտէն կը բխէր:

Հանդէսին օրը, ուսուցչուհին մէկդի կը կանչէ զինք եւ կը հարցնէ, թէ արդեօք հետեւա ծ էր իր ցուցմունքներուն. Ո՛չ կը պատասխանէ Մեւակը. «Ես խորհեցայ եւ աղօթեցի այդ մասին, ես չեմ ուզեր բառ մ’իսկ փոխել»: Ուսուցիչը կը բարկանայ. սակայն Մեւակը վճռակամութեամբ կ’ըսէ. «Կը նախընտրեմ բնաւ չկարդալ ուղերձս, քան թէ փոխել անոր պարունակութիւնը»:

«Ուրեմն այդպէս թող ըլլայ». կ’ըսէ ուսուցիչը եւ արագ քայլերով կը հեռանայ:

Մեւակը կը շշմի, կ’անդրադառնայ եղելութեան, եւ կը սկսի հեծկլտալ… Մեծ ցաւ ու կը զգայ և անյարմար վիճակի մէջ կը գտնուի: Ան ջանացած էր դպրոցին բարձրագոյն միջինը պահել, որպէսզի Ստեղծիչին եւ ընտանիքին պատիւ բերող շրջանաւարտ մը ըլլար, սակայն այդպէս ըլլալով հանդերձ, առիթը պիտի չունենար իր սրտաբոլի ուղերձը կարդալ այդ գիշեր:

Վերոյիշեալ հանդէսին իւրաքանչիւր շրաջանաւարտ իր բաժինը բերաւ, բացի Մեւակէն, վկայականները բաշխուեցան եւ ամէն բան վերջացաւ:

Նոյն գիշերը, Մեւակը քանի մը ընկերներով եկեղեցւոյ երիտասարդներ խումբով ճաշարան գնաց: Թէեւ ուրախ էր, բայց ներքնապէս շատ ընկճուած:

Երբ երիտասարդացի առաջնորդը խօսք առաւ ճաշէն յետոյ, առաջարկեց Մեւակին որ կարդար այն ուղերձը որ արգիլուեցաւ հանդէսին: Ներկաները ապշեցան, որովհետեւ չէին իմացած եղելութիւնը:

Մեւակը սկիզբը տատամսեցաւ, բայց չմերժելով իր բարեկամները, սկսաւ կարդալ ինքնավստահութեամբ:

«Նախ կ’ուզեմ շնորհակալութիւն յայտնել իմ Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսի, որ զիս այս դիրքին արժանացուց այս գիշեր:

Նաեւ կ’ուզեմ շնորհակալութիւն յայտնել ծնողքիս, որոնք տարիներու ընթացքին նեցուկ եղան ինծի եւ օգնեցին որ ըլլամ այն անձը որ այսօր եմ: Հաւանաբար մեծամասնութիւնդ կ’ակնկալէք, որ ձեզի ըսեմ պէտք է համալսարան երթաք ու ձեր ուսումը շարունակէք, քանի որ ատիկա շատ կարեւոր է: Բայց ես այդպէս պիտի չ’ըսեմ, դուք այս խօսքերը միշտ կը լսէք: Ինծի համար ձեր կեանքին մէջ ամենակարեւորը լաւ ուսում կամ լաւ գործ ունենալը չէ, այլ գիտնալ, թէ Տէրը ունի՞ք ձեր սրտերուն մէջ. կարեւոր չէ, որ քանի տարի դպրոց կ’երթաք եւ որքան յաջողակ անձեր կ’ըլլաք. եթէ Աստուծոյ կամքը չէք կատարեր, այս բոլորը անօգուտ են: Աստուած մէկ բանի կը նայի մեր մէջ, թէ որքանո՞վ մեր Յիսուս Քրիստոսը ունինք մեր սրտերուն մէջ:

«Քրիստոս աշխարհ եկաւ, ինքզինք խոնարհեցուց, ծաղրուեցաւ, չարչարուեցաւ, խաչուեցաւ ու թաղուեցաւ, եւ իր անգին արիւնը թափեց միայն մեզի համար, միայն ձեր սիրոյն, որ դուք կարենաք երկինք փոխադրուիլ Իրեն հետ»:

Ահա այս էր Մեւակին ուղերձը, այս խիզախ շրջանաւարտին սրտի խօսքը, որ արգիլուեցաւ իր հանդէսին օրը կարդալու բեմէն: Սակայն իր իօրաքրոջ դրդումով Մեւակին հարցը ներկայացուեցաւ յատուկ դատական ատեան, եւ իրաւաբաններուն որոշումով այս արարքը անընդունելի նկատուեցաւ, եւ տարի մը յետոյ դարձեալ նոյն սրահին բեմը բարձրացաւ եւ ան նոյն ուղերձը կարդաց:

Միքելինք,

Այսօր եթէ նայինք նոր սերունդին, անոնց մտածելակերպը, երազները, փափաքները եւ նպատակակէտերը տարբեր են: Անոնք կը թուին ըլլալ հաճոյասէր, անհոգ եւ աննպատակ սերունդ մը: Մորվեցնենք մեր զաւակներուն իսկական կեանքի նպատակը, որպէսզի ունենան այս Մեւակին պէս խիզախ կեցուածք, Քրիստոնէական համոզումներուն վրայ հիմնուած, բարձր և լուսաւոր պահելու Լուսաւորիչի կանխդրը:

Հրահատ

ՄՈՒՐԲԵՐԸ ԵՒ ՄԵՆՔ

ՄՈՒՐԲ ԿԻՊՐԻԱՆՈՍ

Վստահ ենք, թէ շատեր լսած են «Կիպրիանոս» աղօթագիրքին մասին, եւ օգտուած են անոր աղօթքներէն, որոնց մասին մեր մեծերը արտայայտուած են որպէս զօրաւոր աղօթքներ:

Ազնուական եւ մեծահարուստ ընտանիքի մը զաւակը՝ Կիպրիանոս, ապրած է 3-րդ դարուն. ան յոյն էր, եւ հեթանոս ընտանիքի մը զաւակը:

Իր ինքնակենսագրութեան մէջ եւ քրիստոնէութեան դարձի պատմութեան մէջ, Կիպրիանոս կը պատմէ, թէ ինչպէս իր ծնողքը զինք փոքր տարիքէն յանձնած էին կուռքերու ծառայութեան եւ կախարդութեան ուսման: Ան կ’ըսէ. «Շատ անգամ օդը կը բարձրանայի, կախարդութեամբ ծովուն վրայէն կը քալէի… մոլորած էի չար գործերու մէջ… ոմանց աչքացաւ կը պատճառէի, ոմանց գլխացաւ… այր եւ կին իրարմէ կը բաժնէի…եւ ասոնց շարքին բազմաթիւ չարութիւններ»:

Նոյն քաղաքին մէջ կ’ապրէր Յուստիան անունով քրիստոնէայ իշխանուհի մը, որ զանազան առիթներով մերժած էր կռապաշտ իշխանի մը ամուսնութեան առաջարկը: Իշխանը կը դիմէ Կիպրիանոսին, որ իր միջոցներով փորձէ կախարդել զայն: Կիպրիանոս քանիցս կը ձախտդի:

Կիպրանոսի ձախտդութիւնը անդրադառնալ կու տայ իրեն, թէ գոյութիւն ունի աւելի զօրաւոր ուժ մը, քան իր կախարդական-դիական ոյժը, զոր յաղթահարելը անկարելի է: Կը հետաքրքրուի եւ կ’իմանայ Յիսուս Քրիստոսի մասին, ու կը յայտարարէ. «Ես կը հաւատամ Քրիստոս Աստուծոյ եւ անոր խաչի զօրութեան»: Քառասուն վեց տարեկանին կը մկրտուի, քահանայութեան կը նուիրուի, եւ կարճ ժամանակ ետք եպիսկոպոս կը ձեռնադրուի: 258 թուականին, քրիստոնէութեան դէմ հալածանքներու ընթացքին կը ձերբակալուի եւ կը գլխատուի: Կը նահատակուի նաեւ Յուստիան իշխանուհին իր 45 ընկերուհիներով միասին, որոնք կը նախընտրեն նահատակուիլ քան կուռքերուն զոհ մատուցանել:

Գաբրէին Վրդ. Շխրտմեան

Հոգեւոր Հովիւ

Ս. Գրիգոր Լուսաւորիչ Եկեղեցւոյ

MESSAGE DU PRÉLAT

Le véritable trésor

Où faut-il chercher pour pouvoir dénicher le véritable trésor? La Bible répond à cette question de manière très claire: «Là où est ton trésor, là aussi sera ton cœur.» (Matthieu 6:21)

Ne devenons pas amasser des trésors sur la terre. Il est question non seulement de l'argent comme unique richesse, mais également de tous les objets matériels, qui ne sont pas permanents. Posséder des choses n'est pas mal en soi. Dieu ne l'a jamais interdit. Au contraire, il est nécessaire d'avoir accès à ce dont nous avons besoin. Ne pas amasser les trésors de ce monde signifie ne pas devenir les esclaves du matériel et laisser celui-ci régner sur nous. Les trésors du monde terrestre sont vite détruits, car ils ne sont pas durables, mais éphémères, périssables.

Ainsi, les plantes s'assèchent, les fleurs se fanent, les tempêtes et les tremblements de terre sévissent, détruisant tout sur leur chemin. L'homme vieillit, puis la mort lui rend visite afin de lui prendre sa vie. «Amassez-vous des trésors dans le ciel», dit Jésus Christ. Chaque bon geste accompli sur terre est une expression de la foi et reçu comme un trésor dans le ciel.

Un jour, un homme en possession de grands biens s'est approché du Christ pour lui demander: «Bon maître, que dois-je faire pour hériter la vie éternelle?» (Marc 10:17) L'homme voulait amasser des trésors dans le ciel. Jésus Christ lui a répondu: «Va, vends tout ce que tu as, donne-le aux pauvres, et tu auras un trésor dans le ciel.» (Marc 10:21) Malheureusement, l'homme n'a pas écouté le conseil du Christ et n'a pas voulu renoncer aux richesses qu'il possédait sur terre, car il les aimait tant qu'il en était devenu esclave.

Chaque fidèle doit croire qu'il est le serviteur de Dieu et que tout ce qu'il possède Lui appartient. Le vrai trésor est notre travail, notre cœur, notre esprit, car c'est là où se trouve Dieu. Jésus Christ nous demande ce qui est dans notre cœur, quels sont nos objectifs, et qui est notre seigneur. Gardons nos distances avec les trésors de cette terre. Regardons plutôt notre maître Jésus Christ, notre Dieu, car ce n'est qu'alors que nous pouvons amasser des trésors dans le ciel.

Notre Seigneur dit: «Si quelqu'un me sert, qu'il me suive; et là où je suis, là aussi sera mon serviteur.» (Jean 12:26) Personne ne peut servir deux seigneurs: il faut choisir entre Mammon et Dieu. Demandons-nous: qui aimerons-nous servir? Le serviteur de Mammon est contrôlé par Satan et s'est éloigné de Dieu, alors que celui qui suit et sert Dieu devient l'héritier du bonheur divin. Il y a deux chemins qui s'offrent à nous: l'un est plus étroit, mais nous amène à Dieu et à la vie éternelle, alors que l'autre est plus large, facile d'accès, et nous mène à notre perte.

Le choix est le nôtre... Quel chemin choisir? La mort éternelle, ou la vie divine? Soyez certains d'une seule chose: là où est votre cœur, là aussi sera votre trésor.

WESTERN ONES, WESTERN CHURCHES

The True Treasure

Where must one search in order to find the true treasures of this world? The Bible answers this question simply and clearly: "For where your treasure is, there your heart will be also." (Matthew 6:21)

We must not try to gather and accumulate the treasure on earth – not only money, but also all material objects, which will not last forever. Owning objects is not wrong in and of itself. God never forbade it. Quite the opposite, it is important to have whatever is necessary for one's needs. But not gathering the treasures on earth is important so that we do not become enslaved to material objects. The treasures on earth are quick to decay, for they are not permanent and long-lasting, but fleeting and ephemeral.

Thus, plants dry up, flowers wilt and wither, storms and earthquakes shake the earth and destroy everything in their way. Man grows old until, one day, death comes to take his life away.

"Store up for yourselves treasures in heaven," said Jesus Christ. Every good action carried out on earth is an expression of faith and translates into a treasure in heaven.

One day, a man, who had great possessions, ran up to Jesus and asked, "What must I do to inherit eternal life?" (Mark 10:17) The man wanted to gather treasures in heaven. Jesus said to him, "Go thy way, sell whatsoever thou hast, and give to the poor, and thou shalt have treasure in heaven." (Mark 10:21)

However, the man did not embrace Christ's advice, as he did not wish to renounce his possessions on earth, for he so loved them that he had become their slave. Every believer must trust that he is God's faithful servant and that all he possesses belongs to Him.

The true treasures are our work, our heart, our spirit, for this is where God resides. Jesus Christ asks us what is in our heart, what is our aim in this life, and who is our real lord.

We need to stay as far away as possible from the treasures on earth. Let us take heed instead of Jesus Christ, our Lord, because it is only then that we may gather and store treasures in heaven.

The Lord said, "If any man serve me, let him follow me; and where I am, there shall also my servant be." (John 12:26) No one can have two masters: one must choose between Mammon and God. Let us then ask ourselves: who do we wish to serve? Mammon's servant is controlled by Satan and has stayed from the Lord, whereas he who follows and serves God inherits the happiness of heaven. There are two paths offered to us. One is much narrower, yet takes us directly to God and to eternal life. The other, although wider, leads us to eternal damnation.

The choice is ours... Which path do we choose? Eternal life, or eternal death?

Be assured of one thing: where your heart is, there your treasure will be also.

FREEDOM "Freedom..." was the last word William Wallace (actor: Mel Gibson) shouted out loud before being executed under torture in the movie "Braveheart". What is freedom, and why do people sacrifice their lives for it? Freedom is the existential "breath" of an individual or a society. It is impossible to live without, and it is worth dying for. It is the medium by which individuals and nations can realize themselves and become whoever and whatever they want to be. Therefore, freedom is not an aim in itself; it is the means to achieve life's goals, and the ultimate purpose of becoming who you are created to be.

Yet, freedom has often been abused or misused to the degree of self-destruction. On a personal level, having the freedom to smoke and drink often ends up very tragically. On a political or national level, power abuse has been implemented by governments, either upon other nations or on their own people. Hence, with freedom comes responsibility, which assumes moral, ethical standards, and boundaries. No one is absolutely free to do whatever, whenever, and wherever he/she wants to do; one may, but one cannot control the negative consequences one's actions would produce. As it is said: "Sometimes freedom is the enemy of freedom."

Use it wisely, don't abuse/misuse it self-destructively. In the first book of the Bible, Genesis (Chapters 1-3), in the creation narrative, God created human beings, man and woman, and gifted them with a free will, and gave them a choice. They had to choose either to obey God's wisdom or eat of the fruit of the forbidden tree of the knowledge of good and evil (which linguistically, in original Hebrew language terms, means falling into the arrogance of omniscience; in other words, playing God). The big question is: why did God set this "trap" before the first humans he had just created? It is because God wanted His creatures to love him freely. Now, how can anyone love genuinely without having the freedom not to love? By Biblical definition, love cannot be and should not be forced, it has to be genuinely free and unconditional. Hence, the free will...

to be continued

ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՆԵԿԱՆ

Տունը որեւէ կենդանի կը պահէ՞ս:

Անին նապաստակներ ունէր, որոնք կը սիրէր: Օր մը անոնք իրենց տնակէն դուրս ելան: Անին վազվզեց չորս կողմը եւ բոլորը բռնեց, բացի մէկէն: Նեղուեցաւ ասոր համար. յետոյ յիշեց թէ կրնայ աղօթել:

Անին մացառներուն քով ծունկի եկաւ, եւ Աստուծմէ խնդրեց որ իրեն օգնէ: Երբ աչքերը բացաւ, ի՞նչ կը խորհի՞ր որ տեսաւ... Նապաստակը որ դէպի իրեն կը վազէր: Ջայն բռնեց եւ բոյնը դրաւ: Այնքան ուրախացաւ, որ կրկին ծունկի եկաւ եւ Աստուծոյ շնորհակալութիւն յայտնեց:

Իսկ դուք Աստուծոյ կ'աղօթէ՞ք, պատասխան կ'առնէ՞ք: Մի մոռնաք շնորհակալ ըլլալ, երբ պատասխան ստանաք: Աւելի լաւ է շնորհակալ ըլլալ պատասխան ստանալէ առաջ իսկ: Այդ ցոյց կու տայ, թէ դուն կը հաւատաս Աստուծոյ խոստմնապահ ըլլալուն:

Word Search

ATTRIBUTES	GRATEFULNESS	PRaise
CREATOR	HOLY	PRAYER
FAITHFULNESS	IMMUTABLE	RIGHTEOUS
GOD	JUST	SAVIOR
GOOD	LOVE	SHEPHERD

P J U S P F D H E P E F A I

I R U P R A I S E H E R D T

G A C S O I M M U T A B L E

H Y R A T T R I B U T E S R

T E E R G H O S A V I O H I

G R A T E F U L N E S S E G

L G T S F U Y O O D M A P H

O V O E N L M V D G M V H T

H E R D S N M E F U O I E E

A O C S H E P H E R D O K O

T R L R E S F U L N E R D U

T O R Y A S P R A Y E R L S

Գանատայի Հայոց Թեմի Կիրակնօրեայ Դպրոցներու նապատակն է Հայաստանեայց Առաքելական Եկեղեցւոյ դաւանութեան եւ աւանդութեան համաձայն՝ մեր մանուկներուն եւ պատանիներուն ջամբել կրօնական դաստիարակութիւն եւ եկեղեցւոյ վերաբերեալ գիտելիքներ եւ ծանօթութիւններ:

Ձեր զաւակները Կիրակնօրեայ Դպրոց արձանագրելու համար, կրնաք հեռաձայնել ձեր շրջանի եկեղեցիներու գրասենեակները:

Կիրակնօրեայ Դպրոցի ժամերն են՝ Կիրակի առաւօտները ժամը 10:30-1:00:

ԾԻՍԱԿԱՆ ԳԻՏԵԼԻՔՆԵՐ

ԱՍՏՈՒԱԾՊԱՇՏՈՒԹԵԱՆ ԶԳԵՍՏՆԵՐ

Առաքեալները, երբ եկեղեցական խորհուրդ մը կը կատարէին, տարբեր զգեստներ կը հագուէին՝ հաւատացեալներէն զանազանուելու համար։ Այդ սովորութիւնը մինչեւ այսօր ալ բոլոր հոգեւորականները կը կիրարկեն։

Շապիկ. մինչեւ ոտքերը երկարող զգեստ է, որ դպիրներուն եւ սարկաւագներուն եկեղեցիէն ներս գործածելու յատուկ տարագն է։ Կայ նաեւ պատարագիչի յատուկ ճերմակ շապիկ, որ կը խորհրդանշէ մաքրութիւն, պարկեշտութիւն։

Ուրար. նեղ եւ երկար կտաւէ կտոր մըն է, որ կը ձգուի սարկաւագի շապիկին վրայէն։

Փորուրար. քահանային յատուկ ուրարն է. աւելի լայն, վիզէն կտրծքին վրայ կախուող։ Կը նշանակէ Քրիստոսի լուծը, որ քահանան իր վրայ կ'առնէ։ Կը խորհրդանշէ արդարութիւն եւ բարեպաշտութիւն։

Գօտի. մեջքի կապ է՝ փորուրարը ամրացնելու եւ դէնջակը՝ անձեռոցը կախելու։ Կը խորհրդանշէ հաւատք, որ ոյժ կու տայ հոգիին եւ նշան է հոգեւոր իշխանութեան։

Ղենջակ. պատարագիչը գօտիին վրայ կը կրէ զայն, իբր օրինակ Քրիստոսի այն ղենջակին, որով աշակերտներուն ոտքերը սրբեց։

Բազպան. պատարագիչի նախաբազուկներուն վրայ կապուող կամ կռճկուող թելնոցներն են։ Նշան է Յիսուսի ձեռքի կապանքներուն, նաեւ բազկի զօրութեան՝ Տիրոջ ծառայելու։

ՃԻՇՏՈՂ ԳԻՏՆԱՆՔ

Ի՞նչ է Սկիհը եւ ի՞նչու կը բարձրացուի

Սկիհը եկեղեցւոյ սրբազան անօթ-ներէն մէկն է, որ կը գործածուի Ս. Պատարագի ընթացքին, եւ մէջը խորհ-րդակատարութեան գինին ու նշխարը կը դրուի։ Պատուանդանով բաժակ մըն է. արտաքին մասը զարդարանքներ ունի, իսկ բաժակին վերի մասը, այնտեղ, ուր գինին պիտի լեցուի եւ յետոյ նշխարը պիտի թաթխուի, անպայման արծաթէ կամ ոսկեգօծուած պէտք է ըլլայ։ Սկիհը կրնայ նաեւ ամբողջութեամբ ոսկիէ պատրաստուիլ եւ զարդարուած ըլլալ թանկագին քարերով։ Ժամանակին «սկիհ»-ը, որպէս բառ, գործածուած է նաեւ «սկահ» ձեւով որ կը նշանակէ թաս, բաժակ։

Սկիհը կրնայ պղինձէ, արծաթէ կամ ոսկիէ պատրաստուիլ, իսկ պատուանդանը տարբեր մետաղէ։ Եթէ պատահի, որ պղինձէ պատրաստուած է, բաժակի մասը անպայման արծաթէ պէտք է ըլլայ, որ ինքնին առողջապահական իմաստ եւս ունի։

Սկիհը, ինչպէս նշեցինք, կը գործածուի Ս. Պատարագի ժամանակ։ Հացն ու գինին սրբագործութեան ընթացքին խորհրդանշական կերպով Քրիստոսի մարմնին ու արեան կը փոխակերպուին եւ հաւատացեալներուն որպէս հաղորդութիւն կը բաշխուի։

Քրիստոս, Վերջին ընթրիքի ընթացքին, աշակերտ-ներու ներկայութեամբ, օրհնեց հացը, բեկանեց եւ բաժնեց ըսելով, որ անիկա Իր մարմինն է, այնուհետեւ գինին օրհնեց եւ բաժնեց աշակերտներուն ըսելով, որ անիկա Իր արիւնն է։ Պատուիրեց նաեւ, որ իրենք եւս այս խորհուրդը կատարեն Իր յիշատակին համար։ Այս ձեւով բաժակը կամ սկիհը ընդհանրացաւ քրիստոնէայ եկեղեցիներուն մէջ, այնտեղ պահելու հացն ու գինին։

Շար 1

ՅՈՒԼԻՍ
ՏՕՆԵՐ

ՅՈՒԼԻՍ						2018
երկուշաբթի	երեքշաբթի	չորեքշաբթի	չինգշաբթի	ուրբաթ	Շաբաթ	Կիրակի
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Յուլիս 1

Գանատայի Օր

Յուլիս 8

Վարդավառ՝ Պայծառակերպութիւն Քրիստոսի

Յուլիս 14

Ս. Թադէոս եւ Ս. Սանդուխտ

ՀՈԳԵԻՈՐ ԽՕՍՔ

«Գալով մեզի, չձանձրանանք բարիք գործելէ, որովհետեւ եթէ յարատեւենք՝ անպայման որ արդիւնքը պիտի քաղենք իր ատենին»։ Բ Թեաղ 3:13